

terdicti; suspenduntur enim ibi Episcopi ab ingressu Ecclesiae, donec restituant; suspensio autem ab ingressu Ecclesiae, ut supra dixi, non est propria censura suspensionis, sed interdicti. Unde in cap. Exigit, de Censib., in 6, ex quo solet alia similis suspensio Episcoporum desumi, non utitur Pontifex verbo suspendendi, sed interdicendi. Agitur enim ibi de non recipiendis in pecunia procuratoribus nec muneribus ab Ecclesiarum visitatoribus, eorumque familiaribus; quæ si aliqui receperint, duplum ejus quod receperint, Ecclesiae, a qua receperint, infra mensem reddere præcipiuntur, et subditur: *Alioquin ex tunc Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi duplum ipsum ultra prædictum tempus restituere differentes ingressum Ecclesiae sibi sentiant interdictum.* Similisque poena fertur in Extravag. unic. de Reb. Eccles. non alien., ubi Episcopus, vel Abbas Ecclesiae, bona alienans contra illam constitutionem, ab ingressu Ecclesiae interdicatur; quæ etiam non est censura suspensionis, sed interdicti. Statim vero subjungitur ibi alia suspensio, quæ posset hic distincte numerari; nam si in illo interdicto per sex menses obduratio animi perseveraverit, ab administratione suæ Ecclesiae in spiritualibus et temporalibus suspenditur absolute et simpliciter, et absque temporis limitatione.

12. Quinta suspensio. — Sexta suspensio. — Septima. — Octava. — Quinta suspensio sumitur ex Extravag. 2 Pauli II, in Bullario Rom., ubi Episcopus commissarius, vel delegatus in causa alienationis rerum Ecclesiasticarum, si per gratiam, timorem, aut sordes in detrimentum Ecclesiae utatur potestate sibi commissa, ab executione officii per annum suspenditur, ita ut, si damnabiliter se ingerat divinis suspensione durante, irregularitatem incurrat, quam solus Papa possit auferre. De qua constitutione diximus supra agentes de excommunicationibus reservatis Papæ, et ibi dicta hic cum proportione applicanda sunt. Alia vero suspensio, quæ sumi potest ex Extravag. Ambrosæ, de Reb. Eccles. non alien., et potest hic esse sexta, declarabitur melius infra in materia de Interdicto. Item numerari hic posset alia suspensio lata a Joanne XXII, in Extravag. Salvator, de Præbend.; tamen quia solum attingit specialem causam Episcopatus Tolosani, illam omitto, sicut etiam attingi supra tractando de excommunicationibus reservatis. Legitur alia suspensio quoad Pium V, Constitutione sua 58,

quæ incipit *Quanta*. Quæ quidem primo fertur in Episcopos; extenditur autem ad quoscumque beneficiorum collatores, sive singulares personæ sint, sive Capitula. Ratio vero incurrendi illam suspensionem est, si admittant resignationes beneficiorum contra formam ibi præscriptam; suspensio vero est a collatione vel institutione beneficii, quæ tali personæ convenit. Quam rem supra etiam attigimus agentes de excommunicationibus Papæ reservatis, disp. 22, sect. 5.

In Episcopos aliis modis delinquentes.

13. Prima in Episcopos foventes usuras. — Contra quod usuræ vitium censura hæc sit lata. — Tertio feruntur variæ suspensiones in Episcopos propter alia delicta. In quo ordine prima sumitur ex cap. 4 de Usuris, in 6, ubi Patriarchæ, Archiepiscopi, et Episcopi ipso facto suspenduntur, si domos suas locent vel sub alio titulo concedant ad fœnus et usuram exercendam hominibus alienigenis, vel aliis non oriundis de terris ipsorum, tam illicitam negotiationem publice exercentes, vel etiam si eos in terris suis habitare permittant. Circa quam prohibitionem et censuram nonnulla consideranda sunt. Primum est peccatum illud, in cujus odium illa constitutio facta est, esse peccatum usuræ, non quomodocumque exercitum, sed quasi ex officio et per modum publicæ negotiationis. Nam licet usuræ vitium absolute et in universum detestandum sit, tamen Ecclesiastica jura quæ poenas statuunt contra hos usurarios, vel eos coercere intendunt, denegando illis aliqua subsidia aliorum fidelium, ut suavius procedant, de publicis fœneratoribus tantum loquuntur, ut patet in prædicto textu, et in Concilio Lateranensi sub Alexandro III, part. 4, cap. 25. Quanquam, ut locum habeat constitutio dict. cap. 4, non est necesse ut prius hanc negotiationem publice exercuerint; sed satis est, ut ex tunc exercere velint, ut patet ex illis verbis, *Exercentes aut exercere volentes*. Non quod interiorum usuram, seu voluntatem fœnerandi hoc jus puniat; hoc enim et est contra generale principium, quod Ecclesia non judicat de occultis, et contra specialem decisionem illius decreti, quæ solum est contra usurarios publicos, ut constat ex verbis ejus; sed sermo est de voluntate exterius et publice contestata, ita ut aliquis publice profiteatur se velle hanc negotiationem exercere, et ad hunc finem velle

vivere in hac civitate, vel locare domum, etc. Unde cum statim in illo textu dicitur, hujusmodi publicos usurarios non esse permittendos, vel inter usurarios jam computantur publice profitentes se velle eam negotiationem exercere; vel sensus est, ut non permittantur illi, qui jam sunt, vel esse volunt publice usurarii.

14. De quibus usurariis loquatur dict. cap. 4. — Rursus considerandum est in prædicto textu non de omnibus his usurariis, sed de alienigenis, et non oriundis in talibus terris, sermonem esse. Itaque si quis locet domum indigenæ terræ publico fœneratori, non incurret censuras illius canonis, neque aget contra prohibitionem ejus, quidquid sit de alio genere culpæ contra jus naturale, de quo alibi. Ratio est, quia verba illius textus expresse limitant legem illam ad prædictas personas. Cur autem id fecerit Gregorius X, multæ rationes considerantur ibi in Glossa, verb. *Alienigenis*. Nobis sufficiat Pontifici visum esse, per hoc sufficienter provideri publicæ necessitati; nam si externi et alienigenæ abigantur, seu non admittantur, non erit difficile domesticos, et indigenas aliis modis facilioribus corrigere. Præsertim quia frequenter videmus hujusmodi artem per alienigenas exerceri, quod credibile est observatum esse illo tempore ab auctore canonis; leges autem humanæ considerant id quod frequentius accidit; et ideo contra illas personas specialiter lata est lex.

15. Quæ actiones prohibeantur Episcopis contra hos usurarios. — Quæ personæ incurrant censuras et poenas dict. c. 4. — Quæ suspensio sit quæ in dict. cap. 4 fertur. — Tertio est considerandum duo ibi præcipue prohiberi: unum est, ne his usurariis peregrinis domus locentur, vel quocumque modo concedantur, aut semel concessæ, haberi permittantur. Secundum est, ne terram inhabitare permittantur, sed ab illa ejiciantur. Primum horum pertinet non solum ad publicas personas, sed etiam ad privatas; secundum vero specialiter spectat ad personas publicas, ad quas pertinet regimen Reipublicæ, nam privata personæ non possunt quemlibet quantumvis criminis a terra, vel civitate ejicere. Quarto advertendum est, legem illam generalem esse, et comprehendere, tam personas singulares, quam collegia, seu universitates; tamen censuram, quæ eis imponitur, esse diversam; nam Patriarchæ, Archiepiscopi, et Episcopi suspenduntur; inferiores

vero, seu reliqui omnes, tam laici quam Ecclesiastici, excommunicantur; communitates vero interdicuntur. Ultimo observare licet, hic haberi exemplum suspensionis latæ simpliciter, et sine ulla determinatione officii vel beneficii. Unde ne incerta maneat suspensio, vel ne nimis ample, aut rigore explicetur, posset quis juxta subjectam materiam, illam limitare, ut scilicet intelligatur de suspensione a jurisdictione. Verius tamen credo intelligendam esse de suspensione ab officio et beneficio. Tum quia hoc sonant verba in omni proprietate sumpta; tum etiam quia non solum male utendo jurisdictione, sed etiam locando proprias domos possunt illam incurere; tum denique quia non est illa poena nimis rigorosa in peccato adeo publico, et communi bono contrario, majorque est poena excommunicationis, quæ pro aliis personis fertur.

16. In Episcopos munere Inquisitorum abutentes. — Duplex prohibitio hujus canonis. — Secunda suspensio sumitur ex Clement. 4, § Verum, de Hæret., ubi suspenduntur per triennium ab officio, et Episcopi, et superiores, qui odii, gratiæ, amoris, lucri, aut commodi temporalis obtentu, contra justitiam, et conscientiam suam omiserint contra quemquam procedere, ubi fuerit procedendum super hujusmodi pravitatem (scilicet hæresis), aut obtentu eodem pravitatem ipsam, vel impedimentum officii sui, scilicet Inquisitionis, alicui imponendo. Quod quidem præceptum commune est aliis Inquisitoribus, qui non sunt Episcopi; illis vero non imponitur censura suspensionis, sed excommunicationis, ut patet in textu. Hic vero statim occurrebat declarandum, quomodo hæc censura feratur propter malitiam mere internam, qualis est odium, etc.; sed hoc sufficienter tractatum est in superioribus, ut diximus, non ferri propter malitiam internam, sed propter injustitiam ex tali pravo animo procedentem, de qua re latius in materia de Legibus. Hic ergo solum occurrit advertendum, duas esse partes, et quasi materias illius peccati, scilicet malitiose contra aliquem procedere causa hæresis, vel in alia, quæ Inquisitores in executione officii Inquisitionis impediatur. Ad officium autem Inquisitoris primo et per se pertinet cognoscere de his, qui delinquant in peccato hæresis; tamen etiam extenditur ad alia crimina, quæ non sunt hæresis, inferunt tamen quamdam suspicionem propter aliquam affinitatem, vel participationem. Quoad

primam ergo partem videtur limitanda hæc censura ad propriam pravitatem hæresis, ita ut si Episcopus, vel Inquisitor delinquant procedendo injuste ex odio in aliis delictis, quæ non sunt hæresis, non incurrant has censuras, quia textus loquitur de pravitate hæresis, et illa crimina non sunt hæresis; et pœnalis lex ad verborum proprietatem restringenda est. At vero posterior pars absolute intelligenda est de toto officio Inquisitoris circa quodlibet crimen versetur, quia verba textus non sunt limitata, sed simpliciter loquuntur de officio Inquisitoris. In utroque autem casu necesse est, ut ex odio, vel amore procedant, sicut in textu dicitur. Unde si ex negligentia, aut ex metu delinquant, non incurrant, ut recte ibi colligit Gloss., quam Antonin., 3 parte, cap. 24, § 7, Sylvest., Navarr., et alii sequuntur, et Cajetan., cap. 3. Qui etiam ex textu advertit, necessarium esse, ut contra justitiam et conscientiam delinquant, ita ut sit peccatum ex certa scientia; nam si esset ex ignorantia, non sufficeret; et e contrario, si esset ex conscientia erronea, et in re non esset injustitia, multo minus sufficeret.

17. *In Episcopos delinquentes contra clericorum immunitatem.* — Tertia suspensio sumi videtur ex Clement. 2, de Pœnis, ubi Prælati Ecclesiæ, qui procurant, ut clerici capiantur a dominis temporalibus, ut beneficia renuncient, vel ut citati ad Apostolicam Sedem ab homine, vel a jure, ire ad ipsam non possint, per triennium suspenduntur a perceptione fructuum suarum Ecclesiarum. Dixi autem sumi videtur, quia dubitare quis potest, an hæc suspensio ad Episcopos pertineat, cum eorum expressa mentio non fiat; valde enim generalis est Prælatorum appellatio; et ideo ex vi illius non videntur Episcopi comprehendendi, juxta cap. Quia periculosum, de Sentent. excomm., in 6. Nihilominus verisimilius videtur, hac lege etiam Episcopos comprehendendi; imo illos ibi præcipue, et quasi per antonomasiam significari nomine Prælatorum. Quod Glossa, et Abbas tanquam certum supponere videntur, nullam de hoc facientes questionem. Nam et ipsa vox Prælatorum simpliciter dicta præcipue solet Episcopos significare; et materia illius constitutionis maxime potest ad Episcopos pertinere, et pro eis esse necessaria. Et præterea pro inferioribus clericis alia gravior pœna ibidem ponitur, scilicet privatio omnium beneficiorum; ergo suspensionis pœna imponi-

tur pro superioribus Prælati, atque adeo pro Episcopis. Dixi autem videri hic fieri hæc suspensionem, quia dubitari potest, an ipso jure feratur. Verba enim textus sunt, *Sit suspensus*, quæ aliqui putant non indicare censuram latam, sed ferendam, quia sunt de futuro. Mihi autem videntur habere vim ferendi ipso jure, quia non sunt ita de futuro, ut postulent actum hominis, qualia sunt, *fiat suspensus*, aut, *suspendatur*; sed sunt de inesse, seu solum respiciunt futurum, ut indicant suspensionem pro illo tempore duraturam, magisque sunt imperativi modi efficaciter imponentis censuram, quam de futuro.

18. *Quam pœnam incurrant Prælati inferiores hoc crimen committentes.* — Merito autem dubitari potest, an Prælati inferiores Episcopis, qui illud crimen committunt, incurrant hæc pœnam suspensionis, vel aliam privationis beneficiorum; hi enim comparatione Episcoporum sunt inferiores; ibi autem de inferioribus sine limitatione dicitur, ut sint privati beneficiis suis. Præterea ibi non dicitur, *inferiores clerici*, sed simpliciter *inferiores*; ergo intelligitur respective ad præcedentia; ergo comprehendit inferiores etiam Prælatos. Nihilominus existimo hæc suspensionem non esse omnino propriam Episcoporum, sed extendi ad inferiores Prælatos tam regulares quam seculares, et præsertim ad eos, qui participant Episcopalem jurisdictionem. Nam nomen Prælatorum simpliciter dictum hos omnes comprehendit, et nomine *inferiorum*, quod postea subjungitur, respective quidem intelligendi sunt, non Prælati inferiores, ut aliqui exponere videntur, alias illa pœna non extenderetur ad alios clericos, qui non sunt Prælati, sed intelliguntur inferiores in dignitate, id est, omnes qui Prælati non sunt, vel, quod in idem redit, inferiores, id est, subditi ipsorum Prælatorum.

19. *Quæ personæ incurrant pœnam dictæ Clement., et ob quod crimen.* — Est autem circa causam hujus suspensionis advertendum, cum in hoc crimine duæ personæ concurrere supponantur, scilicet capiens clericum seu carceri tradens injuste per potestatem laicam, et id procurans, in illo textu pœnam non ferri contra temporales dominos capientes hujusmodi, sed contra procurantes, non omnes, sed eos, qui sunt Ecclesiasticæ personæ. Nam etiam laici possunt hujusmodi capturam procurare; et tamen nulla speciali pœna afficiuntur, ut ex textu constat, et ex ipsa pœna; nam illi non sunt suspensionis capaces. Et

ratio fortasse fuit, quia delictum illud habet specialem deformitatem in personis Ecclesiasticis, et ideo speciali pœna afficiuntur, nam pro aliis est sufficiens excommunicatio nis pœna, quam incurrunt ex vi canonis *Si quis suadente*. Hinc vero colligitur, si Episcopus procuret clericum incarcerari ab alio Episcopo, utente titulo jurisdictionis spiritualis, ob easdem injustas causas, scilicet, ut renunciet beneficium, vel impediatur, ne ad Sedem Apostolicam citatus accedat, non incurrere hæc censuram, quia solum fertur in eum, qui hoc procurat, *per potestatem secularem dominorum temporalium*, ut ex textu aperte constat. Dico autem *utente jurisdictione spirituali*, quia si Episcopus esset simul dominus temporalis, et sub ea ratione induceretur ab altero Episcopo, ut dominio temporali utendo, clericum incarceraret ob aliquem ex prædictis finibus, tunc sine dubio incurreret hæc censuram, ut sentit ibi Glossa, verb. *Dominium*, et Panormitan., in princip. Et ratio est, quia textus absolute loquitur de dominis temporalibus; quod autem hoc dominium sit conjunctum cum dignitate Episcopali in eadem persona, non impedit, quominus ille sit vere dominus temporalis.

20. *Quid de Episcopo qui simul est dominus temporalis, et ut sic clericum capit.* — Sed quid dicendum est de ipsomet Episcopo, qui simul est dominus temporalis, qui non procurat, ut alius temporalis dominus clericum capiat, sed ipsemet illum capit, ut dominus temporalis? numquid incurreret hæc censuram? Videtur enim non incurrere, tum quia censura lata est contra procurantes, non contra capientes; tum etiam quia lata est contra personas Ecclesiasticas; ille autem tunc non se gerit ut Ecclesiastica persona, sed ut dominus temporalis. Nihilominus tamen non videtur separabilis transgressio hujus legis ab illo delicto; nam dominus temporalis, qui clericum capit aut detinet prædicto modo, necessario procurat ut capiat, præcipiendo aut mittendo ministros suos; omnia enim hæc sub verbo procurandi comprehenduntur. Neque est necesse, ut ipsa procuratio semper fiat apud ipsum dominum seu superiorem. Quod autem id faciat ut utens potestate et dominio temporali, nihil refert, si ipsemet persona Ecclesiastica sit, quia non est necesse, ut id procuret ut Episcopus, sed solum ut ille, qui procurat, sit Episcopus, ut ex textu constat, et per se est satis notum. Quin potius licet fingeremus hujusmodi dominum tempo-

ralem, qui simul est Prælati, per se ipsum, et non per alium, sic capere vel incarcerare clericum, nihilominus incurreret hæc censuram, quia per se et apud se, ut ita dicam, satis procurat hujusmodi violentiam seu capturam.

21. *Quando compleatur causa hujus censure.* — Tandem inquiri potest, quando compleatur hoc delictum, ita ut incurratur censura, an scilicet sufficiat captura ipsa, vel oporteat sequi effectum per illam intentum. Nam quod procuratio sola non sufficiat, nisi saltem ad incarcerationem perveniatur, manifestum est, tum ex regula generali, quod censura requirit delictum completum, tum ex textu ipso, quia non imponit hæc pœnam nisi supposita injuria facta clericis contra cap. Si quis suadente. Quæ injuria in illo casu non est alia nisi incarceratio et injusta detentio. Hinc vero fieri videtur, statim post talem incarcerationem incurrere suspensionem, sicut incurritur excommunicatio, nam textus dicit: *Præter sententiam canonis, quam incurrunt, sint suspensi*, etc. Item, quia in illo textu fertur hæc pœna contra procurantes talem capturam; ergo non est necessarium alium expectare effectum. Nihilominus dicendum censeo, non incurrere hæc censuram, nisi perveniatur ad effectum per censuram intentum, id est, nisi clericus sic captus beneficio resignet propter talem vim, aut nisi eam ob causam non compareat ante Apostolicam Sedem tempore sibi præscripto. Ita tenet Bernard. Diaz de Lugo, in Practica criminali, cap. 404. Et præter generalem regulam, quod delictum debet esse consummatum, colligitur ex textu, ubi in principio sic dicitur: *Ecclesiasticos capere, captosque donec sua resignent beneficia, aut ne citati ad Apostolicam Sedem venire valeant, ausu sacrilego detinere non verentur*. Et infra subditur, procurantes hæc fieri, manere suspensos; ergo non satis est captura, nisi sit cum detentione usque ad resignationem beneficii vel usque ad impotentiam comparandi debito tempore.

22. *Aliæ suspensiones in Episcopos, Extravagant. 2 de Elect., Joannis XXII.* — Quarta suspensio sumitur ex Extravag. 2 de Elect., Joannis XXII, ubi Episcopus, qui non servat Extravagantem illam quoad perceptionem fructuum primi vel secundi anni sui Episcopatus eo modo, quo ibi statuitur, a Pontificibus et ingressu Ecclesiæ suspenditur; eadem Extravagans habetur sub titulo *Ne Sede vacante*, inter communes; et circa eam solum occurrit notandum sub uno verbo in latiori

significatione sumpto duplicem censuram ferri; nam illa suspensio ab ingressu Ecclesiae, ut sæpe dixi, interdictum potius est, quam suspensio, argum. Extravag. *Ambitiose*, de Rebus Eccles. non alienan. Illud præterea est in illo textu advertendum, verba illa: *Donec prædicta cum integritate restituerint*, etc., conjungenda esse non solum cum proxime præcedentibus verbis, sed etiam cum superioribus, quibus dicta suspensio fertur, nam omnia illa verba suspensa sunt usque ad perfectum sensum illius clausulæ, quæ unica tantum est. Atque ita illa suspensio non fertur ut perpetua, sed ut non auferranda, nisi sub illa conditione, *donec restitutio fiat*.

23. *Extravag. 4 de Elect.* — Quinta sumi potest ex Extrav. 4 de Elect., inter communes, ubi Episcopi, Abbates vel Prælati religionum, qui ab Apostolica Sede confirmationem recipiunt aut ab ea promoventur, si absque litteris authenticis ejusdem Sedis administrationem suarum Ecclesiarum recipiant, ab administratione fructuum earundem Ecclesiarum suspenduntur. Quamvis enim ibi non utatur Pontifex verbo suspensionis, tamen re ipsa suspensionem imponit per effectus ejus, dum irritat omnia gesta in hujusmodi regimine per tales Prælatos, eosque proventibus privat. Atque ibidem subditur alia suspensio contra Capitula, vel conventus talium Ecclesiarum, qui hujusmodi Episcopos, vel superiores sine talibus litteris recipiunt; suspenduntur autem a beneficiis, donec ab eadem Sede Apostolica gratiam recipiant. Ubi obscurum manet, an singulæ personæ de Capitulo a suis beneficiis suspendantur, vel a communibus beneficiis, ut sic dicam, totum Capitulum. Sed de hac re supra egimus generalem doctrinam tradendo.

24. *In Episcopos concubinos.* — Sexta sumi potest ex Concilio Tridentino, sess. 25, c. 14 de Reformat., ubi Episcopus si (quod absit) concubiniarius sit, et a Synodo Provinciali admonitus, se non emendaverit, ipso facto suspenditur. Ubi non requiritur trina admonitio, sed una tantum; tamen nisi ea præmittatur, quod raro fiet, quia raro talia Concilia celebrantur, non incurretur. Quando vero censendus sit Episcopus non emendari post admonitionem, ut statim hanc suspensionem incurrat, in similibus superius tactum est; nam cum teneatur statim et sine dilatione emendationem exhibere, nisi statim etiam et absque morali dilatione tollat occasionem de-

licti et scandali, si adsit, ipso facto illam suspensionem incurret. Quæ suspensio absolute fertur, et sine limitatione temporis, officii aut beneficii, et ideo ex se omnia complectitur.

25. Atque ex his fere explicatæ sunt suspensiones, quæ adversus Capitula Ecclesiarum jure latæ sunt, nam in præcedente quinta unam attigimus, et aliam supra in prima suspensione. Alia item sumi potest ex c. Quia sæpe, de Electione, in 6, quam supra declaravi sect. 3, casu 3.

SECTIO VI.

Quæ suspensiones sint ipso jure latæ, specialiter contra religiosos.

1. *Prima contra apostatas Ordinem sacrum recipientes, cap. ultim. de Apostatis.* — Prima sumitur ex cap. ultimo de Apostatis, ferturque in religiosos apostatas, qui in apostasia perseverantes, Ordinem sacrum suscipiunt; nam ab illo suspenduntur. Circa quam est notandum, hanc pœnam non fundari in aliqua priori censura quam incurrant apostatæ, sed præcise in ipso apostasiæ vitio, cui est annexa ex vi illius juris hæc inhabilitas seu quasi irregularitas ad Ordines, quamdiu illud durat; hoc enim significant illa verba textus, *aliquem sacrum Ordinem in apostasia recipiens*. Unde licet apostata ut sic non sit excommunicatus antiquo jure, hanc suspensionem incurrit suscipiens Ordinem, et modo si excommunicatus sit, vel propter dimissionem habitus, juxta cap. 2 Ne clerici vel monachi, in 6, vel propter ipsam apostasiam, juxta indulta religionum, duplicem suspensionem incurrit, si ita ordinetur, unam quia excommunicatus, aliam quia apostata ordinatur; nam hæc duæ pœnæ non sunt impossibiles, ut una aliam excludat; nec una in aliam commutata est, sed unaquæque propter suam rationem absolute imposita. Unde, licet ab excommunicatione absolveretur, priusquam ad religionem rediret, et interim ordinaretur, aliam suspensionem vitaret, non vero præsentem.

2. *An incuratur suspensio hæc suscipiendo minores Ordines.* — *Prima opinio.* — *Vera sententia.* — *Cap. Placuit, dist. 50, cap. ult., dist. 50.* — Hoc supposito dubitari primo potest, an hæc suspensio incuratur suscipiendo tantum minores Ordines in apostasia. Communis enim opinio affirmat, ut refert et sequitur Panormitanus, dict. cap. ultim., et

significant Antonin., 3 part., tit. 27, cap. 4, Sylvester, verb. *Ordo*, 5, quæst. 6, quatenus de Ordine absolute loquuntur, et uterque citat extra eodem *Apostata*, nullum tamen invenio decretum ita incipiens sub titulo de Apostatis, vel de Sentent. excomm.; videntur ergo citare dict. cap. ultim. de Apostatis, et errorem esse typographorum. Eandem opinionem tenet Maiol., lib. 2 de Irregul., c. 4, num. 15, qui alia jura refert. Addit vero Panormitan., suspensionem contractam per receptionem Ordinis sacri, esse Pontifici reservatam, aliam vero esse Episcopalem. Et fundari in hoc videtur, quod in dicto capite ultimo sola prior reservatur. Sed hinc certe melius inferret solam priorem incurri. Dico ergo hanc suspensionem non incurri propter solam receptionem minorum Ordinum. Probatur, quia vel ex vi dicti capituli ultimi, vel alterius; neutrum dici potest; ergo non incurritur, quia, ut sæpe dixi, suspensio non incurritur ipso facto, nisi sit in jure lata. Minor ergo quoad priorem partem probatur, quia ibi expresse dicitur, *aliquem sacrum Ordinem*. Et lex pœnalis non est extendenda, maxime ubi non est similitudo rationis; longe enim gravius est suscipere Ordinem sacrum in illo pravo statu, quam minorem. Confirmatur argumento insinuat contra Panormitanum, quia sola suspensio Ordinis sacri censetur reservata Pontifici ex vi illius textus, quia de illa sola ibi est mentio facta; ergo eadem ratione illa sola lata est ex vi illius textus, quia etiam quoad impositionem, tantum illius mentio facta est. Altera pars probatur, quia duo tantum alia jura citantur ad hanc rem. Primum est cap. Placuit, d. 50; sed ibi non de hoc agitur, sed de his, qui publicam pœnitentiam egerunt, qui dicuntur non admitti ad clerum, et de his dicitur in casu necessitatis admitti posse ad minores Ordines. Secundum est cap. ult., eadem dist., ubi de his apostatis dicitur: *Jubemus ad clericatus officium non admitti*. Quæ verba pœnam ferendam, non latam continent. Præterquam quod illud decretum est Concilii provincialis Arelat. II, c. 25, quod nec universaliter obligat, nec fortasse propriam irregularitatem inducere poterat. Ac denique ibi solum jubentur hi non ordinari; non dicitur autem, ut, si ordinati fuerint, suspensi maneant.

3. *Quid impediatur suspensio hæc.* — Dubium secundum est, quid impediatur suspensio hæc. Primum certum est, impedire usum Ordinis sic suscepti, ita enim dicitur in textu. Unde

secundo est certum, non impedire usum alterius Ordinis prius rite suscepti, quia in textu additur illa determinatio. Tertio constat impedire ascensum ad superiores, licet aliqui Canonistæ contradicant; sed hæc est communior sententia Panormitani et aliorum, et satis constat ex generali doctrina superius data.

4. *Religiosus transiens indebite ad aliam religionem, an incurrat.* — *Opinio negans.* — *Sententia affirmans.* — Tertio dubitari solet, an religiosus transiens indebite ad aliam religionem hanc suspensionem incurrat. Dico indebite, nam si transeat ex facultate vel dispensatione sufficiente, nulla est quæstio, cum ille nullo modo dici possit apostata. Imo licet transeat indebite quoad modum, ut, v. gr., quia transivit ad arctiorem sine licentia petita, si tamen jam professus est alibi et professio valuit, certum est non incurrere hoc impedimentum, quia nullo modo est apostata. Et ita declaratur in cap. Ex parte, de Temp. ordin. Dubium ergo est, quando transitus est iniquus et occultus, ita ut semper quis teneatur ad suam religionem redire. Quidam ergo asserunt etiam tunc non incurrere hanc suspensionem, licet in eo statu ordinetur; significat Glossa in dicto cap. ultim., quia indistincte respondet. Et Panormitanus etiam exponit de transeunte in casu non concessio. Idem Maiol., dicto num. 15. Et videtur sententia communis, quia communiter hic non censetur apostata, quia non deficit a religione, ut sic. Et licet aliqui Canonistæ vocent illum apostatam, dicunt saltem, non esse illam propriissimam apostasiam; lex autem pœnalis restringenda est ad significationem maxime propriam et rigorosam. Sed hæc quæstio pendet ex alia, an sit vere apostata transfuga ab una religione ad aliam, in qua juxta institutionem et indulta Apostolica non potest valide profiteri, et consequenter nec permanere, quam in opere de religione, quod præ manibus habemus, ex professo tractamus, cum aliis multis de apostasia a religione, ex quibus intelligentia hujus suspensionis pendet. Nunc breviter assero illum esse vere apostatam et incurrere in pœnam hujus legis. Quod tenet Glossa, dicto cap. Ex parte, verb. *Libere*, de Temp. ordin., et ibi Abbas, et alii. Ratio mea est, quia relinquens statum suum religiosum, et alium valide non assumens, absolute dimittit religiosum statum, et ideo est verus apostata, et ita appellatur simpliciter a Pontificibus, et ut talis punitur, ut latius dicto loco.